

„A család áll a középpontjában annak a nagy küzdelemnek, melyet a jó vív a rosszal, az élet a halállal, a szeretet pedig minden, a szeretettel ellentétes erővel” – írta Karol Wojtyła a családokhoz intézett levelében. A pápa nem csupán védelmébe vette a családot, de egy új, a mai időknek és Isten terveinek is megfelelő családmoddell állított fel. Számára a család létfontosságú intézmény volt. Határozott meggyőződése szerint a családtól függ az Egyház, a társadalom és a nemzetek jövője.

b) II. János Pál *Familiaris consortio* enciklikája, 17

„Család, légy, ami vagy! – Isten terve szerint a család az élet és a szeretet bensőséges közössége, ezért feladata, hogy egyre inkább azzá váljon, ami, tudniillik az élet és a szeretet közösségévé... A család lényegét s feladatát végső soron a szeretet határozza meg. Emiatt a családnak az a küldetése, hogy őrizze, kinyilvánítsa és közölje a szeretetet.”

3.2 MEGFIGYELÉS

- Mennyire fontos számomra a családom? Előtérbe helyezem minden más dologgal szemben (munka, szórakozás)? Mi volt egy konkrét eset, amikor nehéz választás előtt álltam, és a család mellett döntöttem?
- Mi az, amiben szüleim jó példát adtak számomra, és mi az, amiben, úgy gondolom, én magam jó példát adok gyermekeimnek, embertársaimnak?
- Idézzünk fel egy olyan pillanatot, amikor családnak Istentől kapott feladatának megfelelően valóban „örizte, kinyilvánította vagy közölte a szeretetet”!
- Mikor tapasztaltuk meg azt a „nagy küzdelmet, melyet a jó vív a rosszal, az élet a halállal, a szeretet pedig minden, a szeretettel ellentétes erővel”? Kertültünk már olyan helyzetbe, hogy a családot ért támadásokban kiálltunk az Egyház tanítása mellett? Hogyan sikerült hűségeseink maradnunk a tanításhoz?

- Hogyan segíthetjük gyermekeinket az élethivatásra (család, párság, szerzetesség) való felkészülésben?

3.3 ÉRTÉKELÉS

Nevelői feladatunknál fogva gyermekeik számára a szülők az élet tanúságtételével az evangélium első hirdetői. Ha ezen túlmenően együtt imádkoznak a gyermekekkel, velük együtt olvassák Isten igéjét, és arra indítják őket, hogy a hitoktatás révén közelebbi kapcsolatba kerüljenek az Egyházzal és az Eucharisziával, még inkább szülővé válnak, azaz nem csupán testi életük nemzői lesznek, hanem annak az életnek forrásai is, amely Krisztus Keresztjéből és Feltámadásából a Szentlélek megújító szeretete révén árasztja el őket. (*Familiaris consortio* 39)

A családok közös hite és reményen épülő s a szeretettől éltetett lelki közössége olyan belső erőket hoz létre, amelyek megvalósítják, elterjesztik és tökéletesítik az emberek között az igazságságot és kiengesztelődést, a testvériséget és a békét. A keresztény család mint „kicsi egyház” a „nagy Egyházhoz” hasonlóan arra hivatott, hogy a világ számára az egység jele legyen és így módon részt vegyen próféta feladatában, a tanúságtételben annak a Krisztusnak országa és békéje mellett, aki felé az egész világ halad. (*Familiaris consortio* 48)

Ha tehát a keresztény család olyan közösség, melynek kötelekeit a hit és a szentségek által Krisztus újította meg, az Egyház feladatában való részesedésének is közösségi módon kell történnie: a házastársnak mint házaspárnak, a szülőknek és gyermekeknek pedig mint családnak kell az Egyház és a világ felé szolgálniuk. (*Familiaris consortio* 50)

A családnak úgy kell az életre nevelnie a gyermekeket, hogy mindeki maradéktalanul teljesítse az Istentől kapott hivatása szerinti feladatát. (*Familiaris consortio* 53)

A családi imádságnak sajátos tulajdonságai vannak: olyan közösségi imádság, amelyet a férj és a feleség, a szülők és a gyermekek közösen mondanak.